

Davor i mladi brat Darko
Jednako odjeveni, u mornarske majice, na Darkov drugi rođendan

1. Davor kao beba u kolicima s djedom Teodorom (majčinim ocem) 2. Tri prijatelja s fakulteta u Dubrovniku: Mirko Bačan, Hrvoje Tutman i Davor Bernardić 3. S majkom Dragicom i bakom Katom 4. Hrvatska reprezentacija fizičara na Islandu, na Olimpijadi iz fizike, slavi pobjedu Čirine hrvatske reprezentacije nad Njemačkom (Bernardić je na fotografiji drugi zdesna)

Životna priča

Mladi kandidat za novog predsjednika SDP-a Davor Bernardić imao je **buntovne pretke, pa je tako Ivan Bernardić**, brat njegova djeda, bio HSS-ovac i u tri režima osuđen na 30 godina zatvora. Ovo je priča o njegovu odrastanju i o tome kako je došao u SDP

Piše: IVICA RADOŠ

K

andidirao sam se za mjesto predsjednika SDP-a zato što me zvalo puno ljudi iz cijele Hrvatske. Rekli su mi da sam predsjednik najjače, zagrebačke organizacije, da sam 18 godina u toj organizaciji i da nitko nema više iskustva od mene iako sam mlad. Zvali su me mnogi iz SDP-a koji su podržavali Zorana Milanovića, ali i mnogi koji su podržavali Komadinu. Ovi će izbori ujediniti SDP. Moji bivši protukandidati Ivo Jelušić i Željka Antunović danas su mi saveznici. Pokazao sam da mogu okupiti ljude i da moji politički protivnici dobivaju priliku u

SDP-u. Nema straha, nama trebaju svi ljudi. Nitko se ne smije osjećati odbačenim i ugroženim. Tako ja funkcioniram. Najvažnije je da se moraju znati pravila igre – govori Davor Bernardić (36), kandidat za predsjednika SDP-a. Uvjerjen je u svoju pobjedu jer mu, kaže, posljednjih dana prilaze i bivši protivnici iz stranačkog establishmenta. A njegovi protukandidati u utrci za predsjednika

SDP-a već su se, tvrdi, „zagubili“. No, tko je Davor Bernardić i kako je tekla njegova dosadašnja životna i politička priča?

Korijeni u Lici, na Kordunu... Bernardićev otac Damir rođen je u Karlovcu, djed Josip podrijetlom je iz okolice Banjskog Sela nedaleko od Duge Rese, a baka je iz Drežnika. S majčine strane, djed Teodor je iz Pakraca, a baka

“Svoje buntovništvo najvjerojatnije mogu zahvaliti djedovu bratu Ivanu Bernardiću, koji je bio beskompromisan u borbi za hrvatske interese i ljude”

U 3. razredu osnovne škole Bernardić je pohađao OŠ Marina Držića, učiteljica mu je bila Nevenka Baić

Prvak u fizici “Državni prvak u fizici postao sam 1996. I konkurirao sam za Olimpijadu, sljedeće godine bio sam drugi, a 1998. opet sam bio državni prvak”

Kata iz Perušića, iz Like. “Imam ličko-slavonske i kordunaško-karlovačke korijene.”

Djed Josip bio je HSS-ovac, ali je po političkom aktivizmu puno slaviji njegov brat Ivan Bernardić, koji je organizirao demonstracije u Zagrebu nakon atentata na braću Radiće: s prijateljima je izvjesio tri crne zastave na zagrebačku katedralu. U Kraljevini Jugoslaviji Ivan Bernardić osuđen je na 15 godina robije, a na slobodu je izišao 1939., nakon odsluženih deset godina. Režim NDH osudio ga je na tri godine zatvora jer je bio u vezi s Lorkovićem i Vokićem, a i sukobio se s Milom Budakom. Tako je za rata pripadao lijevoj frakciji HSS-a, komunisti su ga nakon Drugog rata zbog suradnje s Marljom Radić, udovicom Stjepana Radića, osudili na 12 godina zatvora. Izišao je 1953., a umro u Ivancu 1994. Bio je simbol otpora, u tri režima osuđen je na 30 godina robije.

Bernardićeva djeda Josipa, Ivanova brata, komunisti su nakon rata, 1950-ih godina, također „ohladili“ s dvije godine prisilnoga rada premda je tijekom rata pomagao komunistima. Josip Bernardić poslije je emigrirao u Austriju, gdje je i radio. Umro je u Beču 1998.

– Svoje buntovništvo najvjerojatnije mogu zahvaliti djedovu bratu Ivanu, koji je bio beskompromisan u borbi za hrvatske interese i ljude – kaže Bernardić.

Rastava roditelja

Njegovi preci s majčine strane, iz zapadne Slavonije i Like, bili su svi partizani. Djed Teodor Popović Tešo i baka Kata prije dolaska u Zagreb živjeli su u Osijeku, gdje je 1952. rođena Bernardićeva majka Dragica.

– Mama se iz Osijeka preselila u Zagreb kao klinika, završila je srednju medicinsku školu i radila kao patronažna sestra. Otac je bio službenik.

Moji roditelji vjenčali su se 1980-ih godina u Zagrebu – priča Davor Bernardić.

Živjeli su najprije u Donjem Vrapču, a potom na Trešnjevci, na Remizi, gdje su živjeli roditelji njegove majke. Onda su dobili stan i preselili se na Savicu, na Trnje. U to vrijeme, kad je Davor imao osam godina i pošao u drugi razred osnovne škole, roditelji su mu se rastali.

OŠ Marina Držića bila mu je blizu.

– U školi sam upoznao novu ekipu, razrednica mi je bila Nevenka Baić. Bio sam talentiran za likovni, a rano sam počeo pokazivati

nastavak na sljedećoj stranici >>

Nepoznati Bernardić

Imao je siromašno djetinjstvo pa je već s 14 godina počeo raditi – kao mladi instruktor fizike, ali i kao bauštelac

PATRICK MACENKOVSKI

Životna priča

Bio je znanstveni novak na PMF-u, ali je zbog politike zamrznuo taj status. Prijavio je doktorsku disertaciju

nastavak s prethodne stranice >>

zanimanje za matematiku i fiziku. Tata me je zainteresirao za astrofiziku, zvijezde, svemir, za Nikolu Teslu. Zanimala su me struja i zvijezde. U petom razredu išao sam na natjecanja i bio u naprednoj grupi iz matematike, a poslije, u sedmom razredu, išao sam na županijska i državna natjecanja iz fizike – prisjeća se Bernardić.

Zbog skromnih primanja, Bernardićeva je majka morala iznajmiti jednu sobu u stanu na Savici pa se Davor Bernardić za vrijeme srednje škole preseleo baki i djedu na Trešnjevku.

Zbog neimaštine i krize 1990-ih, kad su plaće pale na sto maraka, Bernardić je dvojio – ići u gimnaziju ili srednju tehničku školu.

– Kako je moj stric bio serviser, zanimala me i elektrotehnika, pa sam se upisao u Tehničku školu „Ruder Bošković“. Htio sam nakon četiri godine škole imati konkretnu struku i pomoći svojima – priča Bernardić.

No, u srednjoj školi, barem što se fizike tiče, stvari nisu krenule dobro. Profesor Miroslav Josipović mladom je Bernardiću iz fizike najprije dao „tri kulje“. Ali Bernardića to nije obeshrabrilo, naprotiv, počeo je učiti.

– Profesor Josipović, zajedno s profesorom Brankom Lemcem, počeo je sa mnom raditi i pripremati me za natjecanja iz fizike. Tako sam već u drugom razredu, 1996., postao državni prvak u fizici i konkurirao za međunarodnu olimpijadu. Na državnom natjecanju 1997. bio sam drugi, a 1998. opet sam bio državni prvak u fizici. Dvaput sam predstavljao Hrvatsku na međunarodnoj olimpijadi, u Kanadi 1997. i na Islandu 1998. – sjeća se Bernardić. Od svoje 14. godine počeo je raditi da bi pomogao obitelji: majci, bratu i sebi. Ljeti je radio na zagrebačkim bauštelama kao pomoćni radnik, na ekonomiji u Botincu prenosio je vrece kukuruza i graška, radio je u marketinškim agencijama, primjerice u Vjesniku, davao instrukcije iz fizike i matematike...

Godine 1998. umro je Bernardićev otac Damir, sudionik Domovinskog rata na južnom bojištu. Nakon povratka iz rata 1994. bio je prisiljen raditi kao zaštitar za razne privatne agencije.

– Izgubio je posao kao i svaki pošten hrvatski branitelj. Odbio je priznati da je rat na njega ostavio ikakve posljedice. Zbog neurednog života, umro je 1998. Mislim da je umro zbog posljedica PT-SP-a – priča Bernardić.

Nakon srednje škole, logično,

upisao je fiziku na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu. Kao jedan od najboljih studenata dobio je i stipendiju tjednika Nacional.

– Tu mi je stipendiju osobno uručio Račan – kaže Bernardić.

Nakon završetka studija fizike bio je znanstveni novak na PMF-u, radio je kao asistent dvije godine, ali je zbog politike, koja mu je očito poziv, zamrznuo taj status. No, i dalje se školovao, i to na Ekonomskom fakultetu. Prijavio je doktorsku disertaciju u Senatu Sveučilišta s temom ekonomike obrazovanja. U radnji se bavi urbanom ekonomikom.

– Cijelo vrijeme čitam, ulažem u sebe. Zajedno s Borisom Vujčićem, guvernerom HNB-a, objavio sam rad u Ekonomskom pregledu. Učim i francuski, a engleski jako dobro govorim – dodaje Bernardić.

Aktivan sportas

Tijekom srednje škole i studija Bernardić se aktivno bavio i sportom: košarkom, koju je počeo trenirati u Ciboni, džudom, karateom, kung-fuom. Strast mu je bilo i maketarstvo bojnih brodova i zrakoplova. Za politiku se počeo zanimati nakon očeve smrti.

– Tada su bili aktualni privatizacija i nedostatak slobode. Bio sam svjestan da moram nešto promijeniti, nisam to mogao gledati iz kafića. Europa je tada skrenula u lijevo. Hodao sam Cvjetnim trgom kad je Forum mladih SDP-a organizirao akciju „Europa je nama na lijevo“. Htio sam se pri-

5 bratom Darkom 1986. Rano je počeo raditi različite poslove da bi pomogao obitelji: majci i bratu Darku

“Cijelo vrijeme čitam, ulažem u sebe. Zajedno s guvernerom Borisom Vujčićem objavio sam rad u Ekonomskom pregledu. Učim i francuski, a engleski jako dobro govorim”

ključiti. Moja veza sa SDP-om bila je šibenska. Ljeti sam znao ići k prijatelju Mariju Klariću, koji je sa mnom bio na natjecanjima iz fizike, a njegov brat Stipe tada je bio u SDP-u. Stipe je poznao Igora Dragovana, tada predsjednika Foruma mladih, i odveo me na Iblerov trg. Tako sam se učlanio u SDP – otkriva Bernardić početke svog aktivizma u SDP-u.

Tada je Marija Lugarić vodila zagrebački Forum mladih SDP-a, a na državnoj razini Forum mladih vodili su Hrvoje Klasić, danas povjesničar, Ivan Račan, Arsen Bauk, Gordan Maras i drugi. Kao mladi aktivist SDP-a Bernardić je lijepio plakate, dijelio letke, nosio transparente, pisao grafitu i sudjelovao u drugim akcijama.

– Imali smo posebnu suradnju s austrijskim SPO-ovcima koji su nas naučili određenim metodama rada. S Danom Špicerom, koji sada radi na Iblerovu trgu, te smo metode primijenili u Hrvatskoj. Suradivali smo i sa Slovencima – sjeća se Bernardić.

Međutim, od početka je Forum mladih grada Zagreba bio u sukobu s Forumom mladih na razini Hrvatske. Bauk je raspustio gradski Forum Marije Lugarić, ali se 2000. dogodio pomirenje. Bilo je prijedloga da Mariju Lu-

garić zamijeni Bernardić, no on je to odbio. Forum mladih SDP-a grada Zagreba preuzeo je tek nakon 2005. Milan Bandić tada je bio rado viden gost u Forumu mladih i imao je njihovu bezrezervnu podršku. Kao gost im je dolazio i Ivica Račan, ali i Zoran Milanović.

– Milanović se kao glasnogovornik stranke i koordinator za 4. izbornu jedinicu uvijek rado odazivao našem pozivu i mladi su na njega jako dobro reagirali. Osigurao je podršku Foruma mladih prije nego što je krenuo u utrku za predsjednika SDP-a – priča Bernardić. Stoga se Bandić, kad je ušao u utrku za predsjednika SDP-a, silno razočarao što zagrebački Forum mladih nije podržao njega.

– Milanović je prije starta – prisjeća se Bernardić – pokušavao uspostaviti komunikaciju s Bandićem, ali je to teško išlo i od tada zapravo počinje njihov sukob, koji je kulminirao 2009. u izborima za Gradsku skupštinu – priča Bernardić, koji je s Milanovićem, nakon idiličnog početka, imao kompleksan odnos.

S Milanovićem toplo-hladno

– Naš je odnos cijelo vrijeme bio toplo-hladno. Ja sam uvijek bio otvoren i iskren, govorio sam mu u četiri oka neke stvari koje nisu dobre u stranci. Nisam imao figu u džepu, govorio sam mu o ljudima u njegovoj neposrednoj blizini, o tom „bedemu ljubavi“, o nekim političkim potezima za koje sam smatrao da trebaju biti drugačiji – priča Bernardić. Milanović ga, dakako, nije slušao.

Ključni događaji, koji je stvorio nepovjerenje između njega i Milanovića, događa se 2012., kada je Predsjedništvo SDP-a, odnosno Milanović umjesto Bernardića u utrci za gradonačelnika Zagreba podržao Raika Ostojića.

– Mi smo odluku poštovali, pokorili smo se. U tom trenutku, štiteći interes SDP-a, ugled hrvatskoga predsjednika stranke i hrvatskoga premijera, žrtvovali smo se – veli Bernardić.

Milanović ga je još jedanput htio poniziti, i to kad je 2013. u utrku za predsjednika zagrebačkog SDP-a poslao svoja dva ministra, Marasa i Mrsića. Bernardić ih je porazio, a to je dovelo u pitanje ne samo Milanovićev autoritet nego i autoritet njegove Vlade.

Malonogometni turnir Foruma mladih SDP-a. S lijeva nadesno: Vanja Senčar, Davor Bernardić, Dan Špicer, Goran Kotlić, Dinko Svidan i Domagoj Mićić

